

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 481/24
4.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, са судским саветником Горданом Ивковић, записничарем, у кривичном поступку против окривљеног **АА**, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 у вези са чланом 30 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Трећег основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног **АА**, адвоката Јасмине Живић, изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду К.бр.571/15 од 11.10.2023. године, након седнице већа одржане дана 01.10.2024. године, у присуству браниоца окривљеног **АА**, адвоката Јасмине Живић, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, након већања и гласања дана **4. новембра 2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Трећег основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног **АА**, адвоката Јасмине Живић, а пресуда Трећег основног суда у Београду К.бр.571/15 од 11.10.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К.бр.571/15 од 11.10.2023. године, окривљени **АА** је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 3 у вези са чланом 30 Кривичног законика, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од једне године и кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и десет месеци, у коју му се урачунава време проведено на задржавању у

периоду од 05.09.2010. године до 07.09.2010. године и од 29.10.2011. године до 31.10.2011. године. На основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени АА је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац Трећег основног јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и окривљеног осуди на казну затвора у дужем трајању и

-бранилац окривљеног АА, адвоката Јасмина Живић, због свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за оба кривична дела која му се стављају на терет или да евентуално исту укине и предмет врати на поновни поступак, уз захтев да буде обавештена о седници већа.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Јасмина Живић је поднела и одговор на жалбу јавног тужиоца Трећег основног јавног тужилаштва у Београду, са предлогом да се иста одбије као неоснована, а да се побијана пресуда преиначи тако што ће Апелациони суд у Београду окривљеног АА ослободити оптужбе за оба кривична дела која му се стављају на терет или да евентуално ожалбену пресуду укине и врати на првостепени поступак.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је поднеском Ктж.бр.511/24 од 26.04.2024. године, предложио да се усвоји жалба јавног тужиоца Трећег основног јавног тужилаштва у Београду и првостепена пресуда преиначи само у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што ће окривљени АА бити осуђен на јединствену казну затвора у дужем трајању, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Јасмине Живић, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 447 став 2 ЗКП одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Јасмине Живић, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, у складу са одредбама члана 451 став 1 ЗКП, па је, након оцене жалбених навода и предлога, навода и предлога из одговора на жалбу, а имајући у виду и писани предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, те наводе присутног браниоца, нашао:

-жалбе су неосноване.

У изјављеној жалби бранилац окривљеног АА, адвокат Јасмина Живић указује

да, када су у питању инкриминисане радње за које је окривљени оглашен кривим у тачки 1) ожалбене пресуде, првостепени суд не даје јасне разлоге на основу којих конкретних доказа је утврђено да је окривљени покушао извршење тешке крађе на штету ББ. Према наводима жалбе, нетачно је да се из записника о испитивању сведока оштећене ББ и сведока полицијског службеника ВВ може утврдити да је баш окривљени АА извршио наведено кривично дело, те се с тим у вези у жалби оспорава оцена ових доказа, а све у прилог тези да осим признања окривљеног у полицији, не стоји ниједан доказ да је извршио ово кривично дело. Када је у питању кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика, ближе описано у тачки 2) изреке ожалбене пресуде, за које је окривљени оглашен кривим, бранилац врши сопствену анализу доказа из којих је првостепени суд утврдио да потврђују наводе оптужбе, а ради се о исказу сведока оштећеног ГГ, сведока оштећене ДД и потврди о привремено одузетим предметима ПС Земун број 284/11 од 29.10.2011. године, уједно истичући и да осим признања окривљеног у полицији, не стоји ниједан други доказ да је окривљени извршио ово кривично дело. На крају жалбе се напомиње и да на самом записнику стоји количина алкохола коју је окривљени попио, па се и то признање доводи у питање, а истовремено се указује и на налаз вештака неуропсихијатра од 15.06.2012. године, који потврђује зависност окривљеног од алкохола, а окривљени се од 28.12.2011. године, налази на мери обавезног лечења алкохоличара.

Међутим, првостепени суд је, након детаљног изношења садржине доказа изведених на главном претресу и њихове исцрпне анализе, дао јасну оцену доказа и аргументовано изнео из којих разлога и у ком делу не прихвата одбрану окривљеног, коју је иначе током поступка мењао више пута. Наиме, и по налажењу другостепеног суда, његова одбрана којом је негирао извршење кривичног дела оспорена је исказима испитаних сведока који су се јасно, доследно и логично изјашњавали о чињеницама које су им познате, а исти су притом међусобно сагласни и заједно са материјалним доказима чине једну логичну целину, те се истима, супротно жалбеним наводима браниоца, несумњиво утврђује кривица окривљеног АА.

Дакле, побијана пресуда је резултат свеобухватне оцене, пре свега одбране окривљеног АА, која је цењена у односу на остале изведене доказе, а што је првостепени суд све детаљно анализирао, посебно различите модификације одбране коју је окривљени износио у различитих фазама поступка. Уједно, све примедбе истакнуте у жалби бранилац је истицао и током првостепеног поступка, односно у завршној речи, те их је првостепени суд имао у виду приликом одлучивања.

Стога се неосновано жалбом браниоца указује да је побијана пресуда заснована на признању окривљеног у полицији, те да не стоји ниједан доказ да је окривљени извршио наведена кривична дела, с обзиром да је на ранијем главном претресу изјавио да су делимично тачни наводи из оптужних аката те да он признаје покушај извршења кривичног дела тешка крађа које му се ставља на терет, док не признаје извршење кривичног дела разбојништво које му се такође ставља на терет јер ово кривично дело

није извршио. Наиме, окривљени је своју одбрану током поступка у више наврата мењао, а првостепени суд је аргументовано образложио због чега његовој одбрани којом негира извршење кривичног дела није поверовао, што наводима жалбе браниоца није доведено у сумњу.

С обзиром на то да изведени докази посматрани и цењени у међусобној вези искључују могућност другачијег закључивања у односу на одлучну чињеницу – да је управо окривљени АА извршилац кривичних дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, правилност утврђеног чињеничног стања неосновано је оспоравана жалбом браниоца.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва законска обележја бића кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 3 у вези са чланом 30 Кривичног законика и кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика, те га је за извршење истих огласио кривим.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалбе јавног тужиоца Трећег основног јавног тужилаштва у Београду и у складу са одредбама члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, поводом жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Јасмине Живић, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилно ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног – његове личне и породичне прилике – да живи у ванбрачној заједници и да је отац малолетног детета, да му је отац тешко болестан и да је имао два инфаркта, да су његова ванбрачна супруга и сестра болесне, као и да супруга нема материјалних средстава и да се искључиво издржава од сакупљања секундарних сировина, протек времена од учињених кривичних дела, као и да се оштећени нису придружили кривичном гоњењу и да нису истакли имовинскоправни захтев, да је кривично дело тешка крађа остало у покушају, а да се приликом извршења кривичног дела разбојништво налазио у стању алкохолне опијености, због чега је његова способност да схвати значај свога дела, као и могућност да управља својим поступцима била смањена иако не битно, а као отежавајућу околност, његову осуђиваност за истоврсна кривична дела против имовине, између осталог и за продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика и три кривична дела разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика, дакле, његово држање након извршења кривичних дела за која је у овој кривичноправној ствари оглашен кривим, те му је за кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 3 у вези са чланом 30 Кривичног законика претходно утврдио појединачну казну затвора у трајању од једне године, а за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од две године и потом га осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и десет месеци, у коју му се у складу са одредбама члана 63 Кривичног законика, урачунава време проведено на задржавању у периоду од 05.09.2010. године до 07.09.2010. године и од 29.10.2011. године до 31.10.2011. године, а иста је, с обзиром на

околности које је утврдио и правилно оценио првостепени суд, и по налажењу другостепеног суда, нужна и довољна да се њоме утиче на окривљеног да убудуће не врши кривична дела.

Самим тим, жалбени наводи јавног тужиоца којима се указује да првостепени суд није правилно одмерио казну и да је дао превелики значај олакшавајућим околностима, с обзиром да за здравствено стање чланова породице окривљени није доставио никакву медицинску документацију и притом је ове чињенице навео тек у завршној речи дана 11.10.2023. године, а чињеници да је окривљени био у стању алкохолне опијености приликом извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика, због чега је његова способност да схвати значај свог дела била смањена, али не и битно, не треба придавати посебан значај приликом одмеравања казне, с обзиром да се злоупотребом алкохола сам довео у стање алкохолне опијености, а да је требало имати у виду да су код обе оштећене, имајући у виду њихове исказе, наступиле последице које превазилазе уобичајене последице извршења кривичног дела, што је требало ценити као отежавајућу околност, због чега чињеница да се нису придружиле гоњењу и да нису истакле имовинскоправни захтев, није од значаја, оцењени су неоснованим.

Имајући у виду да су како појединачне казне, те да је и јединствена казна затвора у трајању од две године и десет месеци, нужна, али и довољна да се њоме постигне сврха кажњавања прописана одредбама члана 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика, чињенице на које се указује у жалби јавног тужиоца, с обзиром да све околности конкретног случаја оправдавају казну затвора коју је одмерио првостепени суд, посебно имајући у виду да окривљени у време извршења предметних кривичних дела није био осуђивано лице, већ је његова осуђиваност узета као држање, односно живот после извршеног кривичног дела, нису могле довести до осуде на казну затвора у дужем временском трајању.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-судски саветник
Гордана Ивковић с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић